

Lakaste, surfistes a càmera lenta

Els guanyadors del Sona9 2016 debuten amb 'Desastres naturals'

Lakaste | Michal Novak

Els prats verds empordanesos de *Desastres naturals* (DiscMedi, 2017) dibuixen el paisatge de debut de **Lakaste**, guanyadors del Sona9 2016. La banda de pop-folk liderada per la surfista figuerenca Núria Castelló ha canviat les guitarres acústiques per les elèctriques en un viratge pilotat pels productors Tomàs Robisco (Bucbonera Studios) i Joan Xifra (guitarrista del grup). Al CD encartat amb la revista Enderrock de juliol podreu escoltar-ne una de les cançons del nou disc, titulada «L'esquerda».

Quan us va presentar al Sona9 2016 la vostra proposta musical voltava pel pop-folk, les havaneres i la chanson. Un any i mig després com heu evolucionat?

Joan Xifra (guitarra i veus): Les demos que vam presentar al Sona9 eren molt acústiques, i per això ens van definir com a pop-folk mediterrani... i també cançó francesa. Ara mateix aquestes etiquetes ens recorden més aviat la **Sílvia Pérez Cruz** i no el nostre pop-rock, tot i que tenim una cançó titulada «Havanera», però que només en conserva el patró rítmic.

Núria Castelló (veu i guitarra): Ara ens definim senzillament com a grup de pop.

J.X: Oasis amb un toc country [Riuen].

Tot i això, a «Viatge submarí II» la part final té unes guitarres contundents més rockeres que poperes...

N.L: Són guitarres que tenen una sonoritat molt dels anys noranta.

J.X: Vam gravar amb Tomàs Robisco als estudis Bucbonera, i li vam preguntar: «Si ens haguessis de definir, com ho faries?». I ens va respondre amb una frase molt interessant: «Sembleu una banda anglesa que hagi passat un temps als Estats Units».

N.L: Ens va agradar molt aquesta definició i ens va fer molta il·lusió. La nostra sonoritat ha anat evolucionant cap aquí.

El vostre primer disc, titulat *Desastres naturals*, sona més elèctric.

J.X: Fins ara totes les maquetes de Lakaste tenien una roda d'acords de guitarra acústica i veu. Un bon dia vam dir que ja n'hi havia prou de guitarres acústiques i les hem canviat per guitarres elèctriques.

N.L: I també hi hem posat un piano.

J.X: Ara ho haurem de traduir als directes. La Núria s'ha comprat una guitarra elèctrica, jo també porto el teclat... fem coses que fa un any ni ens imaginàvem.

N.L: I mola molt.

Tot i que el disc es titula *Desastres naturals*, no hi soneu gens catastròfics, sinó més aviat càlids.

N.L: Són desastres quotidians, les petites penes. Els meus accidents feliços i els de tots que ens passen cada dia. Potser és un títol dur, però quan ens veus o ens escoltes, captes un toc bonic, mig d'ironia.

J.X: Són putadetes simpàtiques. I com que totes les cançons juguen al voltant del mar com a eix vertebrador... al final es tracta de desastres naturals.

La vostra inspiració per fer les cançons és un recorregut per aquests paisatges?

N.L: Sí, tot l'Empordà m'inspira molt.

El vostre tema més popular, «Prats verds», és un retrat preciós de la comarca. Què té l'Empordà que t'enamora?

N.L: La vaig fer en una tarda perquè tenia pressa per presentar-la a un concurs. Havia de presentar una cançó que parlés sobre l'Empordà, i el vaig guanyar. L'Empordà és un territori on hi ha de tot: mar, muntanya, tranquil·litat, història...

J.X: Crec que arribarà un dia que tant de mite empordanès ens farà riure. Ens haurem d'enfotre de l'Empordà...

El mar és omnipresent a la majoria de les lletres. Què t'aporta aquesta passió tan marinera?

N.L: M'apassiona navegar, és un procés de superació personal per connectar amb la natura i estar sola enmig del mar. Cadascú es coneix les coses que li van bé per funcionar. I si jo surto a navegar tinc tot un dia més feliç, com qui se'n va a córrer o fa ioga.

J.X: La cançó «Bandera vermella», potser era la intenció quan la vas escriure, em sembla com si l'està narrant un peix, per explicar què sent un dia de tempesta.

N.L: Quan la vaig escriure pensava en mi… Sóc una mica peix [Riu].

L'amor és una altra font inesgotable per a la teva inspiració?

N.L: Sí, tot i que és un sentiment d'amor segurament molt adolescent. Quan visc una experiència amorosa em veig obligada a escriure una cançó, perquè quan tot està tranquil em costa molt inspirar-me. En Joan em fot canya, i em diu que he de madurar i fer cançons que no m'afectin tant… per no parlar de mi tota l'estona. Hi estic pensant molt aquests darrers mesos, de cara al segon disc, perquè no totes les cançons siguin en primera persona. Però em costa...

J.X: Jo també era dels que si no estic molt depressiu no m'inspiro… Però si vols viure de la música no pots dependre que sempre et baixi la santa inspiració del cel. Al cap i a la fi si tenim un coco també és per pensar, i esperar que t'arribi la inspiració per desfogar-te... a mi no em deixa satisfet. Si tinc ganes d'escriure una cançó a un cafè, m'esforçaré per trobar els recursos per fer-la. I com que ara tindrem més pressa per fer el segon disc, no serà tant la Núria que ja vindrà amb cançons semifetes i les acabarem, sinó que compondrem entre tots dos.